مسأله سماع در روایت و قرآن

شاگرد: مسأله سماع هم در روایات هست؟ برخی از اساتید به این صورت می‌گویند اجازاتی که در کتابها هست، تشریفاتی است.

استاد: من عرض کردم که اصلاً به این صورت نیست. شواهد عدیده‌ای هست که می‌نشستند و تحدیث می‌کردند. کتابهای این مشایخ بزرگ حدیث مانده است، بقیه نمانده است. امالی شیخ صدوق، امالی مفید، امالی شیخ طوسی، امالی سید مرتضی. امالی به چه معنا است؟ یعنی تاریخ می‌زند و می‌گوید «امالی علیان الشیخ» در فلان سال و فلان جا. «امالی علیان» یعنی همینطور گفت و ما کتابش را گرفتیم و رفتیم؟!

شاگرد: در حدی بود که غیر از آن شاذ باشد؟

استاد: شاهدش در فدکیه هست. در آن جا از فقیه و جاهای دیگر شاهد آورده‌ام که می‌گوید سطر به سطر این کتابها را نزد فلانی خوانده‌ام. خیلی جالب است. مقدمه فقیه را آورده‌ام. در بخش علم الحدیث بروید، همان صفحه اول دارد، نقل اجازات حدیث. می‌گوید سطر به سطر، در جای دیگر می‌گوید دوبار. قرأت علی شیخی مرتین. خیلی است که آدم برخی از شواهد را بیاورد و خروجی آن را این قرار بدهد که کل واقع همین است. و حال آنکه شواهد عدیده دیگری خلافش وجود دارد.

شاگرد: استبعاد می‌کردند که در هشتاد جلد چطور اینطور عمل می‌کردند.

شاگرد۲: در قرآن هم همینطور بود؟ یعنی می‌نشستند و حرف به حرف می‌خواندند؟

استاد: خودشان می‌گویند. شهید ثانی می‌گوید من قرائت سبعه را دو دور دیدم. دومی را تا فلان جا رسیدم اما نتوانستم ادامه بدهم. تصریحات ایشان است. تازه عرض و سماع بوده. یعنی اول باید استاد بخواند و بعد دوباره شاگرد برای استاد بخواند تا استاد ببیند که او به‌خوبی ادا کرد ای نه.

والحمد لله رب العالمین

بازبینی #2
ایجاد شده 25 آوریل 2024 10:29:43 توسط ... .
به روزرسانی شده 1 ژوئن 2024 14:10:34 توسط ... .